

ΚΛΕΙΩ

ΑΡΙΘΜ. 3.
Τόμος Α΄.

Συνδρομή, αρχομένη από 1. Ιανουαρίου εκάστου έτους, ζητούται μόνον και προπληρωτέα:
Πρωταχού φράγκ. γρ. 20 ή μέγ. 16.

ΕΤΟΣ Α΄.
τῇ 1/13. Φεβρουαρίου 1885.

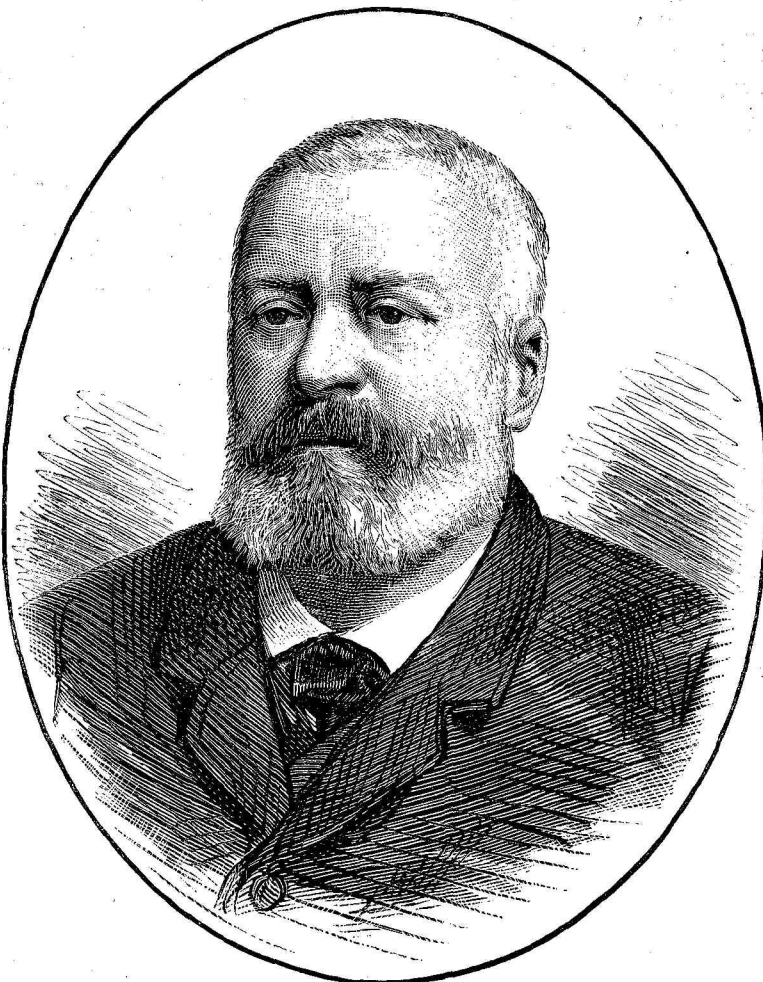
ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΒΟΥ.

Ὁ οὐχὶ φιλέλληνα, οὐχὶ ὅμως καὶ μισέλληνα δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὸν συγγραφέα τῆς „Συγχρόνου Ἑλλάδος“ καὶ τοῦ „Βασιλέως τῶν ὁρέων“. ἄνευ παραλόγου ἐνθουσιασμοῦ, μὴ κολακεύων τὰ πάθη ἡμῶν δὲν μᾶς ἡγάπα ἔλαττον, ὡς ὁ γηραιὸς φιλέλληνα Γираρδίνος ἔλεγεν· τὰ ἔργα τοῦ νεαροῦ τότε συγγραφέως ἐξ ἀπογοητεύσεως μᾶλλον ἢ ἐξ ἀντιπαθείας καὶ μίσους ἐνεπνέοντο, ὅσον δὲ βαθείως καὶ ἂν ὑπάρχῃ παρ' ἡμῖν ἐρριζωμένη ἡ δικαία μέχρι πινὸς κατὰ τοῦ ἀνδρὸς προκατάληψις, ἐθνικὴ τις γενναιοφροσύνη ἐπιβάλλει τοῖς παρ' αὐτοῦ χλευασθεῖσι ἐπιεικεστέραν τινὰ κρίσιν περὶ τῶν ἀληθινῶν διαθέσεων τοῦ ἀποθανόντος.

Ἡ δαπάναις τῆς ἐλληνικῆς φιλοτιμίας ἐκδοθεῖσα „Σύγχρονος Ἑλλάς“, ἀνέδειξε τὸν Ἀβου τάχιστα συγγραφέα πρώτης τάξεως· τὸ σαφὲς καὶ εὐστροφον αὐτοῦ λεκτικόν, τὸ διηγηματικὸν καὶ πρὸς τὸ ἀνέκδοτον ῥέπον ὕφος, ἡ λεπτὴ καὶ χαρίεσσα εἰρωνεία εἶνε

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Α΄.

Ἐγενν. τῇ 14. Φεβρ. 1828, † 17. Ἰαν. 1885.

τελειότατα τῶν ἔργων του προσόντα καὶ ἐλέγχουσιν εὐφυᾶ καὶ ἀκριβολόγον παρατηρητὴν. Τὰ αὐλικὰ ἀνέκδοτα, ὁμοιολήθη τὰ πλεῖστα, εἶνε χαρακτηριστικὰ τῆς ὀλίγης ἀνεκιδέν πρὸς τοὺς Γερμανοὺς συμπαθείας του, ἐνῶ οἱ ἐπαινοὶ τοῦ ἐμφύτου πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωτος ἡμῶν εἶνε εἰλικρινεῖς ὁμολογίαι ἀνεγνωρισμένων ἀρετῶν, ἃς αἱ ἄκαιροι ὑπερβολαὶ ἀμαυροῦσιν. Ὅτε, ἐπανελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν, ἔδωκε τὸ σύγγραμμα τοῦτο τῷ γνωστῷ ἐκδότῃ Hachette, ἀνήσυχος καὶ ἀσυνήθως σκυθρωπὸς ἀνέμενε τὴν ἐκβασιν τῆς ἐκδοτικῆς ἀποφάνσεως, βέβαιος δὲ περὶ τῆς ἐσχάτης ἀποτυχίας καὶ ἀπεγνωσμένος προσῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἐκδότου κατὰ πρόσκλησιν αὐτοῦ ἐσπευσμένην· καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν του ἤκουσε προτάσεις περὶ πληρωμῆς ἴσης πρὸς τὴν παρεχομένην τότε εἰς προνομιούχους τινὰς φιλολογικοὺς σκηπτούχους. Τοῦ ἔργου ἐκείνου προηγῆθη μελέτη ἀρχαιολογικὴ περὶ τῆς „Νήσου Αἰγίνης“, συμφώνως

πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς εἰς Ἀθήνας ἀποστολῆς τοῦ συγγραφέως, ἐπιτυχόντος εἰς διαγωνισμὸν φιλολογικόν. Μυθιστορικόν τι δοκίμιον, Tolla ἐπιγραφόμενον καὶ ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων βραδύτερον δημοσιευθὲν ὑπελείφθη πολὺ τοῦ πρώτου φιλολογικοῦ θριάμβου, πρὸς διαιώνισιν τοῦ ὁποῦ οὗ φιλόδοξος καὶ πρὸ πάντων φιλοτάραχος Ἀβού δὲν ἐβράδυνε νὰ κατέλθῃ καὶ εἰς δραματικούς ἀγῶνας, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἢ ἐκ τοῦ θεάτρου ἐλπίζομένη φήμη ταχύπτερος καὶ θορυβωδεστέρα φαίνεται. Οἰκτρὰ ὅμως ἀποτυχία ἠνάγκασε τὸν ἀτυχῇ δραματουργὸν νὰ περισυλλέξῃ βραδύτερον τὰ θρύμματα τῶν δαφνῶν του καὶ ὑπὸ τὴν ἐμφαντικὴν τοῦ πράγματος ἐπιγραφὴν „Theâtre impossible“ ὡς συλλογὴν τερπνῶν ἀναγνωσμάτων νὰ δημοσιεύσῃ.

Διέπρεπεν ὅμως ὁ Ἀβού ἀπαρμιλλῶς ὡς τεχνοκρίτης. Ἐξόχως καλλιεργηθὲν φιλότεχνον αἰσθημα ἐν τῇ σοβαρᾷ μελέτῃ τῶν ἑλληνικῶν θησαυρῶν, πολλαχῶς μορφωθείσα ἐμπειρία καὶ εὐστοχος κριτικὴ δεινότης διαλάμπουσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν καλλολογικῶν ἐπικρίσεων του, δημοσιευομένων ἐνιαυσίως ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐκδόσεως καλλιτεχνημάτων νέων. Ἐκ τῶν ἄλλων παραλλήλων πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους θριάμβους δημοσιεύσεων ἀξιωτέρα μνείας εἶνε ἡ *Ἀλοατία*, ἐν ἣ οἱ δορυκτῆτορες Γερμανοὶ ἀνεκάλυψαν ὑβριστικούς τινας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος ὑπαινιγμοὺς καὶ προέπεμψαν τὸν ἐν τῇ πατρίδι του Λωρραίνῃ διαμένοντα συγγραφέα δι' ἀστυνομικῆς συνοδείας μέχρι τῶν νωπῶν ἐτι τότε τῆς πατρίδος του ὀρίων, ἀνθ' ὧν ἐκδικούμενοι τὸν ὑβριστὴν τοῦ *Βασιλέως τῶν Βουνῶν*, σκληροῦ κατηγορητηρίου τῆς ἀκμαζούσης τότε παρ' ἡμῖν ληστείας.

Οὐχὶ ἀκλονίστων πολιτικῶν ἀρχῶν ἀπεδείχθη ὁ πρῶν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ προσκεκολλημένος, φανατικὸς δὲ μέχρι θανάτου κατόπιν τοῦ δικτάτορος ὑπέρμαχος, καίπερ παντοιοτρόπως εὐεργετηθεὶς καὶ πλείστας ἀτομικὰς ὑποχρεώσεις ἔχων πρὸς τὴν καταρρεῦσασαν ἀρχήν. Ἀλλ' ἀπολις αἴφνης αὐτὸς καὶ εἰς ξένους παραδεδομένος δὲν εἶχεν ἄλλως νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς προσαρτήσεως, εἰμὴ συντασσόμενος τῷ στρατιᾷ ἐπὶ στρατιᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξαποστέλλοντι δαιμονίῳ Γαμβέττᾳ. Δημοσιογράφος ἀπὸ τοῦ 1870, ὅτε καὶ παρηκολούθησε τὸν Μακ-Μαὼν ὡς ἀνταποκριτὴς τῆς *Soir*, ἱδρυσε τὸν *Δέκατον ἑνατον αἰῶνα*, πιστὸν τῶν γαμβετιστῶν ἐντολοδόχον ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τῶν τελευταίων τούτων ἐτῶν, καθ' ὃ ἀλλεπαλλήλους ἐδοκίμασε πικρίας ὁ ἀτυχὴς διευθυντής, ἀντικαλίων πρὸς τὰς παροξύνσεις χρονίας νόσου καὶ χρονιωτέρως ἀπαρεσκείας τῶν παντοδυνάμων τοῦ φύλλου μετόχων, ἀπειλούντων αὐτῷ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς διευθύνσεως ἀντὶ τῶν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Φερρὺ συγχρόνων συμπαθειῶν των. Ὁμόφωνος τοῦ ὁμοφρονούντος αὐτοῖς τύπου καταφορὰ καὶ εὐεξήγητος τῶν καιροφυλακούντων μοναρχικῶν κατακραυγῇ δὲν ἴσχυσαν νὰ καταβάλωσι τὸν ἄλλως κατάκοιτον Ἀβού, πάσῃ δυνάμει διαμαρτυρούμενον κατὰ τῶν ἀδίκων ἐπιτιμήσεων καὶ τῶν ἐπιβουλῶν τῆς ἀτομικῆς ἀνεξαρτησίας του, κερανοῦς δὲ πατριωτικῶν διδαγμάτων ἐκσφενδονίζοντα κατὰ τῶν αὐτοσχεδίων κληρονόμων τοῦ καθεστώτος.

Καὶ ταῦτα πάσῃ ἀνεμένετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐν ἣ εἶχε διαδεχθῇ τὸν Ἰούλιον Σανδώ, ὅπως ἀπαγγεῖλῃ τὸ ἐγκώμιον ἐκείνου καὶ παρακαθήσῃ τοῖς Ἀθανάτοις. Ἀλλ' αὐτὸς τὸν θάνατον ὡς ἀσφαλεστέραν ἀπὸ τῆς ἐπιγείου ἀθανασίας διέξοδον θεωρήσας κατήλθεν εἰς τὸν τάφον τιμηθεὶς διὰ λαμπροῦ ἐπικηδείου τοῦ φιλοσόφου Καρό, ἐντεταλμένου ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ὡς ὁμότιμον αὐτῆς μέλος νὰ προπέμψῃ τὸν Ἀβού.

Ἡλικίας πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν καὶ περιουσίας δεκαπλασίων μυριάδων φράγκων ἀτοχος, ἐτελεύτησεν ὁ Ἀβού μέσῳ πολυμελοῦς οἰκογενείας ἐξαγνισθεὶς ἀπὸ τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος παραπτωμάτων του διὰ φιλικωτάτης ὑπὲρ τῶν ἔθνικῶν ἡμῶν συμφερόντων συνηγορίας κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα δέκα ἔτη.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ φορᾷ τῶν αἰώνων ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἐκάστοτε τύπον, ὑπὸ τὰ αὐτὰ ἰδεώδη, τὴν αὐτὴν ἐκδηλοῦσα ἐργασίαν, ἀνευ μεταβολῆς τινος καὶ μεταμορφώσεως. Τούναντίον, ἐκάστη ἱστορικὴ περίοδος φέρει ἴδιον τύπον, ἐκπροσωπεῖ ἰδίαν, ἀντιθέτους πολλάκις τῇ προηγούμενῃ, τάσεις, ἐν δὲ τῇ διηγετικῇ ταύτῃ συγκρούσει τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, δημιουργεῖται τελειότερα καὶ πληρεστέρα ἢ ἐπερχομένη ἱστορικὴ περίοδος, νέαν ἐκάστοτε σύνθεσιν καὶ δημιουργίαν, σχηματιζομένη ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ παρελθόντος. Ἀνευ τῆς εἰκόνης ταύτης, καταστρεπτικῆς τὸ μὲν, δημιουργικῆς ἐξ ἐτέρου, ἡ ἱστορία θὰ ᾤτο μονότονος ἀναπαράστασις τοῦ αὐτοῦ βίου, τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, ἐστερημένη μὲν οἰουδήποτε δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν θὰ διετέλει στάσιμος, πιστὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀντιγραφὴ τοῦ νωθροῦ βίου τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Ὑπὸ τὴν ἀποστολὴν ταύτην παρέστη ὁ ἀνθρώπος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀγωνιζόμενος, μεταβάλλων, μεταμορφούμενος, μηδέποτε ἀρσκόμενος ἐν τῷ παρόντι, ἐν δὲ τῇ δημιουργικῇ ροπῇ τῆς ἐργασίας του προσπαθῶν νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργον τῆς ὑστεραίας, ἐν συνειδήσει ἢ ἀσυνειδήτως. Οὕτω προβαίνει ἐξελισσομένη ἡ ἀνθρωπότης, ἡ δὲ ἐργασία αὐτῆς αὕτη, διακόπτουσα ἐκάστοτε τὴν συνέχειαν τοῦ παρόντος, ἐξαλείφουσα τὴν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος ἀπὸ τοῦ βιβλίου τοῦ βίου, ἐκάστοτε ὑποτυποῖ νέον ἱστορικὸν τύπον καὶ νέαν κοινωνικὴν εἰκόνα ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν γενεῶν καὶ τῶν αἰώνων πινακοθήκῃ, ἥτις ἐκλήθη ἱστορία, καὶ ἐφ' ἧς κατοπτρίζονται, ὡς ἐπὶ φακοῦ ἀσπίλου, πᾶσαι αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ μειονεκτήματα, αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ κακίαι, οἱ ἔπαινοι καὶ οἱ σπῆλοι.

Τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἐργασίας συμμετέχει μὲν, εἴτε ἀμέσως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, εἴτε ἐμμέσως, ἔστω καὶ ἐν ἀπωτάτῃ καὶ λίαν μεμακρυσμένη κινήσει, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν, ἐναργῶς καὶ ἐν συνειδήσει αὕτη τελεῖται διὰ τινων προνομιούχων αὐτοῦ ἀντιπροσώπων, συρόντων τὸν χορὸν τῆς ἱστορίας, περὶ τὴν τροχίαν τῶν ὁποίων κινεῖνται καὶ φέρονται, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἅπαντες οἱ λοιποὶ λαοί, θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς συντελοῦντες ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ σταδιοδρομίᾳ. Ἡ συνεργασία αὕτη, ἥτις οὔτε τελεῖται, οὔτε καταδεύνεται εὐχερῶς κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἱστορικῆς ἀποκαλύψεως τῶν λαῶν, ἐκδηλοῦται πραγματικώτερον προϊόντος τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν, πλείονων παραγόντων προστιθεμένων ἐν τῷ κοινῷ ἔργῳ, ἀδιστακτικῶς δὲ ἡ δύναμις, ἡ σημασία, ἡ ἐξοχότης πολιτισμοῦ τινος δύνανται νὰ κριθῇ ἀναλόγως τῆς συμμετοχῆς ἐν τῇ πραγματώσει αὐτοῦ πλείονων ἱστορικῶν καὶ κοινωνικῶν στοιχείων. Ἀλλ' ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀντιπρόσωπος τῆς ἐργασίας ταύτης τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος,